

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

כה א מיי פ"ב מכלת
שנית עשור לכה ח
פגמ לאון סט טו"ע אר"ט
קי מרית סעף א:
כ ב טו"ע ע"ג סעף ג:
כ ג ג סעף ד:
כח ד ג סעף א:
כט ה מיי פ"ד מכל
מכלת אריות הל'
טו ופ"ב מהל' שנית עשור
הל' ט פגמ לאון סט
טו"ע אר"ט קי מרית
סעף א:
ע ד מיי פ"ב מכלת סמ
הלכה א פגמ לאון סט
טו"ע אר"ט קי מרית
סעף א:
עא ז מיי פ"ג סעף יח
טו"ע אר"ט קי מרית
סעף ג:
עב ח מיי פ"ד מהל'
מכלת אריות הל'
טו טו"ע אר"ט קי מרית
סעף ט:
עג ט י ב ל מיי פ"ג
הל"י:

רבינו הגנאל

חולה מאכילין אותו על
פי בקיין. אין שם בקיין
מאכילין אותו על פי עצמו
עד שיאמר דיי. אר"י ינאי
חולה אמר צריך (חולה)
מאכילין אותו על פי
עצמו. מאי טעמא לב יודע
מרת נפשו. רופא אומר
צריך חולה אומר איני
צריך שומעין לרופא, פאי
טעמא תובא נקיש ליה
וספק נפשות להקל. תנן
חולה מאכילין אותו וכו',
ואניג' דאמר בר ספרא
תרי כמא ונמא כתיב
הני מילי לענין. ערות,
אבל לענין אומדנא בתי
דעות אולין, הני מילי
למנוגא אבל בהא ספק
נפשות להקל. מר בר רב
אשי אמר כל היבא דאמר
חולה צריך אני, אפי' קי
אמריס אין צריך, לחולה
שומעין כדכתיב לב יודע
מרת נפשו. ומקשה ליה
ממתי' דקתי' מאכילין
אותו על פי בקיין. מתרין
הכי קתיני, במה דברים
אמריס ברלא אמר חלה
צריך אני, אבל אם אמר
חולה צריך אני, אין שם
בקיין, כלומר אין משיבין
לבקיין אלא מאכילין אותו
ע"פ עצמו, מאי טעמא
לב יודע מרת נפשו.
מי שאחזו בולמוס, פי'
בולמוס בלשון יון גרתי
של שור. כלומר זה החולה
(אולי) אוכל היבא לחתך
השור, מאכילין אותו אפי'
כדי טמא עד שיארו
עיניו, נמא וידעין שהאיר
עיניו, כדי שיכיר בין טוב
לרע, אמר אביי ובטעמא.
תרי' מי שאחזו בולמוס
מאכילין אותו הקל חקל,
טבל ונבילה מאכילין אותו
נבילה, [נבלה] ושבועית
לא תרומה אומר ותרומה
טבל, ואוקימנא כי פליגי ברלא איפשר לתקוני, אבל בדאיפשר לתקוני כולו עילמא מתקנין וספיקין ליה.

הא מדקתני סיפא אם אין שם בקיין מאכילין אותו ע"פ עצמו
מב"ל דרישא דאמר צריך. והכי קאמר כל כמה דמלינו לאהדורי
אזקיילין מהדרינן ולא סמכי' אחולה גופיה אלא היבא דליכא
צקיילין כלל וכי' היבא דרופא צקי אומר אינו כריך וחולה אומר
כריך ללא סמכינן עליה להכמיש הצקי:
מר בר רב אשי אמר כל היבא דאמר צריך אני, פלוגתא דרבנן הוא אי הלכתא כמר בר רב אשי אי לא נסדר תנאים ולאמוראים כמב הלכתא כמר בר רב אשי צולי הש"ס לצר ממיפך שזועה ואודיתא מיפך שזועה צפרק שזועה הדיינין (שזועה דף מהל.) ואודיתא נסוף פרק זה צורר (פאהדין דף טו): ור"ח כמד הלכתא כוותיה צזוליה הש"ס צר ממיפך שזועה וחיוורי חוורי גבי זומת הגדיין שיליה פרק צהמה המקשה (חולין דף עו): וסימנין הפך לכן ורב האי ורבינו גרשום ז"ל פסקו הלכתא כוותיה (צר) צמיפך שזועה ואודיתא וצולי הש"ס לא ס:

לענין עדות אבל לענין אומדנא בתי דעות אולינן. וה"מ לענין אומדנא דממונא. אבל הכא ספק נפשות הוא והא מדקתני סיפא ואם אין שם בקיין מאכילין אותו על פי עצמו מכלל דרישא דאמר צריך חסורי מיחשבה והכי קתני בר"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיין תרי אלא חד דאמר לא צריך מאכילין אותו על פי עצמו מר בר רב אשי אמר יכל היבא דאמר צריך אני אפי' איכא מאה דאמרי לא צריך לדידיה שמעינן שנאמר לב יודע מרת נפשו תנן אם אין שם בקיין מאכילין אותו ע"פ עצמו טעמא דליכא בקיין הא איכא בקיין לא ה"ק בר"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיין כלל מאכילין אותו ע"פ עצמו שנאמר לב יודע מרת נפשו: **בתנאי'** מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אפי' דברים טמאים עד שיאורו עיניו מי שנשכו כלב שוטא אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו ור' מתיא בן חרש מתיר ועוד אמר ר' מתיא בן חרש החושש בגרונו משיילין לו סם בתוך פיו בשבת מפני שפולחן ספק הוא שם ספק אינו שם ספק אין ספק מת פכתי ספק כותי ספק ישראל מפקחין עליו את הגל מצאורו חי מפקחין ואם מת גיחוהו: **גב' ת"ר** מניין היו יודעין שהאירו עיניו משיבחי בן טוב לרע אמר אביי ובטעמא ת"ר מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל **טבל ונבילה מאכילין אותו נבילה טבל ושבועית שבועית טבל ותרומה תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ואין מאכילין אותו תרומה בן תימא אומר תרומה ולא טבל אמר רבה היבא דאפשר בחולין דכולי עלמא לא פליגי דמתקנינן ליה ומספיקין ליה כי פליגי ברלא אפשר בחולין מר סבר טבל חמור ומר סבר תרומה חמורה מר סבר טבל חמור אבל תרומה חזיא לכהן ומר סבר תרומה חמורה אבל טבל אפשר לתקוניה **אפשר** **הרש מחיר.** קסבר רפואה גמורה היא: **גב' אמר אביי וצטעמא.** משיודע להצחין צין טעם תצטיל יפה טעם תצטיל רע: **מאכילין אוסו הקל הקל.** אם אין לנו דברים מותרים כדי לרבו יש לפנינו מיני איסורין מאכילין אותו הקל הקל שצחס: **ענל ושבעים מאכילין אוסו שבעים.** לאחר זמן הביעור שהצטל צמיתה בידי שמים והשבעיות בעשה: **דאפשר בחולין.** שיש די בחולין של טבל זה להאכילו **ולא אפשר בחולין.** אלא אם כן אוכל את כולו וקאמר מאכילין אותו הטבל כמות שהוא ולא יפרישו ממנו תרומתו להאכילו תרומה לעצמה וחולין לעצמן וכן תימא אומר מוטב שפירשו תרומתו ויאכילוהו כל אחד לעצמו ולא יאכילוהו טבל כמות שהוא: **מר סבר ענל חמור.** שאפי' לכהנים אינו ראוי: **ומר סבר סרומה חמורה.** שאין לה הימר אצל טבל אפשר דמתקן לכו וחולין יהו ראויין לכל אדם: **אפשר****

וזרו רשעים מרחם. נעשו זרים ונתנכרו לאציהם שצממים: **אלר פירי.** להפקיע שערים ותניא (ב"ב דף 77): אין אולרין פירות בלרן ישראל וכל דבר שזוא חיי נפש לפי שמפקיעין את השערים: **השערים: הונבא.** שעות אשטורדישוין" מנמנת חולין: על פי צקיילין תרי ע"פ צקי לא וע"פ עצמו לא תיזבתא דר' ינאי צתרויהו: **הכא צמאי עסקינן.** דאמר חולה לא כריך ואשמועינן מתני' שומעין לרופאין: **וניספו ליה על פי צקי.** דהא צאלח נמי אמר ר' ינאי שומעין לרופא: **ואע"ג דאמר רב ספרא.** דהא דאמור רבנן תרי כמאה ומאה כמרי לענין עדות הוא דאמור אכל לענין אומדנא כמר דעומ אולין צממני צממני דכי אמרינן זיל צתר דעות צאומדנא דממונא כגון צשומא ששמין לצעל חוב אכל צאומדנא דחולה אף על גב דרובא אמרי לא כריך כיון דליכא תרי דאמרי כריך ספק נפשות להקל: **מכלל דרישא דאמר לריך.** ואפ"ה קמני ממני ע"פ צקיילין אין ע"פ עצמו לא: **כמה דברים אמורים.** דמאכילין אותו ע"פ צקיילין כלומר דבעינן צקיילין דאמר לא כריך ואמרי צקיילין כריך מאכילין אותו אכל אמר כריך אני אם אין שם צקיילין תרי דאמרי לא כריך אלא חד מאכילין אותו ע"פ עצמו כר' ינאי דאמר שומעין לחולה: **מר בר רב אשי אמר.** הך סיפא לא תפרס הכי דמשמע דהיכא דאמר כריך אני ואיכא תרי דאמרי לא כריך לא ציימינן ליה הא לא אמרי' דהיכא דאמר כריך אני ואפ"ה איכא מאה דאמרי לא כריך ציימינן ליה מאי טעמא לב יודע מרת נפשו: הכי גר' סן אם אין שם צקיילין מאכילין אוסו על פי עצמו טעמא דליכא בקיין לא הכי קאמר כמה דברים אמורים דאמר לא כריך אכל אמר כריך אני אין שם צקיילין כלל מאכילין אוסו וכו'. אין שם צקיילין כלומר אין צקיילין כלום: **בתנאי' מי שאחזו בולמוס.** חולי פיקוד נפש. ועל דלת דלקנן אמרינן שברי דלת מוטילו, איכא נמי פיקוד נפש למיטק, אכל בהאלתן חולה בעינן שאחזו את הוא או צקיילין שצריך מנמנת חשואה (מכסה) [נסכה] פן יכבוד עליו חולין. ויש פירושם כמבואר בתי' פיקוד מילתיה דר' ינאי שפיעט ספק נפשות להקל, מתי דמימא האי דקאמר חולה אבז (חומיה) [ציעויה] וכן צדיעין כריכין אפי' [אמר] צריכה אין מתלנין עליה טעמא. מיליה מדיה דמתמח דלאת סכנה אומר קן. מיר' וסם נלה ל' דצדיעין יודעין כגון מאחזין את הכהן (דברים) שצקיילין צקי ויכלא צו, ואין נלה דרופא וצקי צקי בעיני, מר בר רב

אש אמר כל היבא דאמר צריך אני בו' (וחומיה קיימא לן דהוא צמלה, ועוד קיימא לן חומיה צולי מלמוס צר ממיפך שזועה ואודיתא כמו שפירשתי שצועות) [מל. אן].